

Szegedi Kovács György

Lefekvés előtt

„Ha elesünk, akkor is
egy testhosszal
előbbre vagyunk.”
Györkössy

Itt térdepelt
gyertyafényben izzó
anyám is,
hol a négy fal között
vallatta a lelkiismeret;
aki hisz, nem gondolja,
hogyan lehet késni az életet,
hogyan a halálé az utolsó szó!?
Összekuszált, zsibbadt lelkünk
kibogozhatatlanul lebeg
ég és föld között.

Egy ódon dalból
fehér tör elő,
délceg méltósággal
beborít egészen.

Kegyelemért tátozó aranyhalam
sokadik köre ez már
a remény kelyhének borában.

Záróra.
Az ördög nem megy aludni,
én szeretnék.
S bordáim ketrecében
lassul a rohanás,
csendesedik a lét.

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY (1959) Ielkésznék tanult, 1987 óta közöl verseket.

Séta a Szent Márton-templomnál, Bogácson

A kopott lépcsős feljáróhoz érve
nővérem jutott eszembe;
apró lányka korában
Szent Antalnak kellett volna
adományt bedobnia a perselybe, de
visszahozta a pénzt azzal, hogy a Szent
„kőbű vót”.
Hol folytatódhat a kép?
Hol folytatódhat a csoda,
ha ugyan szerte nem foszlik
a ránk szabott idő
üres térségeibe tartva,
ahol a mi szívünk is
kőbű van?
Vagy egy más minőség
hangját hisszük fel
a felszínre;
a megtermékenyült reményét,
hogy életet leheljen
minden mozdulatlanba,
hol a találkozás
új testet épít.